

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е №9

София, 15 ноември 2022 г.

Конституционният съд в състав:

Председател: Павлина Панова

Членове: Мариана Карагьозова-Финкова

Константин Пенчев

Филип Димитров

Таня Райковска

Надежда Джелепова

Атанас Семов

Красимир Влахов

Янаки Стоилов

Соня Янкулова

при участието на секретар-протоколита Росица Симова разгледа в закрито заседание на 15 ноември 2022 г. конституционно дело №18/2022 г., докладвано от съдия Таня Райковска.

Производството е по чл. 149, ал. 1, т. 1 и 2 от Конституцията във фазата по допустимост съгласно чл. 19, ал. 1 от Закона за Конституционен съд (ЗКС).

Делото е образувано на 27.09.2022 г. по искане на Министерския съвет на Република България за даване на задължително тълкуване на чл. 126, ал. 2 в частта „надзор за законност“ във връзка с чл. 127 от Конституцията на Република България по въпроса: „Систематичното тълкуване на чл. 126, ал. 2 във връзка с чл. 127 от Конституцията на Република България допуска

ли главният прокурор, осъществявайки надзор за законност върху дейността на прокурорите, да им възлага извършването на проверки за спазване на законността във всички сфери на управление и на всички административни нива?“, както и за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 145, ал. 1, т. 3 в частта относно думите „и действия“ и „и ревизии“, и т. 6 в частта относно думите „или друго закононарушение“ от Закона за съдебната власт (обн. ДВ, бр. 64 от 7 август 2007 г., посл. изм. и доп. бр. 62 от 5 август 2022 г.; ЗСВ) като противоречащи на чл. 127, т. 5 от Конституцията на Република България.

В искането за задължително тълкуване на чл. 126, ал. 2 в частта „надзор за законност“ във връзка с чл. 127 от Конституцията на Република България, Министерският съвет посочва необходимост от задължително тълкуване с оглед на „констатирани случаи на възлагания от главния прокурор на проверки по реда на надзора за законност, които „изглежда надвишават основната функция на прокуратурата като подсистема на съдебната власт“, тъй като обхващат „всички сфери на управление“ и „всички административни нива“.

Вносителят твърди, че дейността на прокуратурата по чл. 127 от Конституцията е тълкувана „разширително“ както в прокурорската практика, така и от законодателя – чрез ЗСВ. В искането се поддържа, че предметният обхват на редица извършени проверки от страна на прокуратурата „изглежда напълно неотнормен към основната функция на прокуратурата като подсистема на съдебната власт“. Така „потенциално“ се засягат всички сфери на управление и всички органи на централната и местната власт, което според Министерския съвет „е в противоречие със схващането на конституционния законодател, изяснено от Конституционния съд“.

Министерският съвет посочва, че за да се избегне разширителното тълкуване на цитираните конституционни разпоредби, поставеният тълкувателен въпрос следва да получи следния отговор: „... разбирането, според което главният прокурор, осъществявайки надзор за законност върху дейността на прокурорите, възлага извършването на проверки за спазване на законността във всички сфери на управление и на всички административни нива, не съответства на вложения в посочените в тълкувателния въпрос норми на чл. 126, ал. 2 във връзка с чл. 127 от Конституцията на Република България смисъл от конституционния законодател“.

В искането за обявяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 145, ал. 1, т. 3 в частта относно думите „и действия“ и „и ревизии“, и т. 6 в частта относно думите „или друго закононарушение“ от Закона за съдебната власт, Министерският съвет поддържа, че „в правната теория преобладаващото разбиране не поддържа широките предели на дейността в активността на прокурорската институция“. Твърди се, че „внимателният прочит“ на разпоредбата на чл. 145 от ЗСВ „повдига въпроса доколко с нея не само се очертават правомощията на прокуратурата, чрез които се упражняват конституционните ѝ функции, но и дали последните не се разширяват така, че да излизат извън конституционно установените предели на чл. 127 от Конституцията на Република България“.

Според вносителя разпоредбата на чл. 145, ал. 1, т. 3 от ЗСВ предписва възлагане от прокурора на проверки не само при данни за незаконосъобразни актове, но и за незаконосъобразни действия, което разширява изключително правомощията на прокуратурата“, в резултат на което вместо последващ надзорът, упражняван от прокуратурата, се

превръща в предварителен и „се разпростира върху неограничени по своя характер дейности на изпълнителната власт“.

Министерският съвет твърди в искането, че „нито едно от правомощията на прокуратурата, предвидени в чл. 127 от Конституцията, не предполага прокурор да упражнява надзор или да надзирава дейността на всеки правен субект в държавата или в общината, още по-малко да предотвратява закононарушения“. Според Министерския съвет правомощието на прокурора по чл. 145, ал. 1, т. 6 ЗСВ да прилага предвидените от закона мерки при наличие на данни не само за извършено престъпление, но и за извършено друго „закононарушение“ представлява „превантивно правомощие на прокуратурата“ и е характерно за общия надзор за законност, какъвто не е предвиден в действащата Конституция.

Конституционният съд, за да се произнесе по допустимостта на искането, съобрази следното:

Вносител на искането е Министерският съвет на Република България, който съгласно чл. 150, ал. 1 от Конституцията е субект, оправомощен да сезира Конституционния съд.

Искането има за предмет даване на задължително тълкуване на конституционни разпоредби и установяване на противоконституционност на действащ закон, които са в компетентността на Конституционния съд по чл. 149, ал. 1, т. 1 и 2 от Конституцията.

Конституционният съд в своята практика заема категорична позиция, че основна функция на тълкувателното правомощие, което той упражнява на основание чл. 149, ал. 1, т. 1 от Конституцията, е изграждането на „ясна и безпротиворечива система от норми“ (Решение №8/2005 г. по к. д. №7/2005 г., Определение №8/2022 г. по к. д. №15/2022 г.). Целта на упражняването на това предвидено от конституционния законодател

самостоятелно правомощие, отделно от другите и различно от инцидентното тълкуване на Основния закон при произнасяне за противоконституционност на актовете, посочени в чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията, е да се установи съдържанието и смисълът на посочените от вносителя конституционни разпоредби, по който смисъл се спори, „констатира се неяснота и/или двусмислие, разкриването му обосновава различни възможни решения или прилагането е противоречиво. Така даването на задължително тълкуване служи непосредствено за повече ефективност на основния закон“ (Определение №4/2007 г. по к. д. №9/2007 г., Определение от 19.12.1996 г. по к. д. №30/1996 г., Определение от 30.06.1998 г. по к. д. №14/1998 г., Определение от 25.04.2013 г. по к. д. №2/2013 г., Определение №8/2022 г. по к. д. №15/2022 г.).

Конституционният съд има трайно установена и последователна практика, че за да бъде допуснато за разглеждане по същество едно искане на основание чл. 149, ал. 1, т. 1 от Конституцията, е необходимо да е налице възможност за повече от един отговор относно нормативното съдържание на дадена конституционна разпоредба. Възможните различни разбирания за смисъла и обхвата на разпоредбата следва да са посочени от вносителя на искането със съответните аргументи. Конституционният съд може да осъществи юрисдикционната си функция само при наличието на реален правен спор. Когато предмет на едно тълкувателно искане е конституционен текст, за който вносителят не твърди, че конституционната повеля в него е неясна и/или нееднозначна, но едновременно претендира тя да има смислов потенциал да бъде изведено друго значение, упражняването на тълкувателното правомощие би поставило Конституционния съд в позицията на „позитивен законодател“, който замества със своята воля тази на конституционния законодател, което е конституционно недопустимо (Определение №8/2022 г. по к. д. №15/2022 г.).

Конституционният съд е подчертал в Определение №8/2016 г. по к. д. №17/2016 г., че „задължителното тълкуване не може да се извършва в отговор на доктринерен спор или конюнктурни политически интереси“.

В значителната си част конституционните разпоредби се характеризират с определяната в правната теория „отворена текстуалност“. Чрез задължителното абстрактно тълкуване на конституционните норми се определя конкретният смисъл, в който следва да се прилага съответната разпоредба, така щото да се гарантира безпротиворечивост и стабилност на правната система. Установена в практиката предпоставка да се ангажира тълкувателната компетентност на Конституционния съд е изискването вносителят да посочи възможните различни тълкувания на визираните конституционни разпоредби, което в настоящия случай не е сторено, както се установява от искането. Конституционният съд е единствено компетентен да изведе значението на тълкуваната разпоредба с обвързваща всички правни субекти сила, посочвайки вложения от конституционния законодател смисъл.

Обстоятелството, че определено съдържание, изведено от абстрактно формулирания конституционен текст (разпоредба), чрез законодателната уредба (от Народното събрание на основание чл. 133 от Конституцията) или при прилагането на тази уредба от прокуратурата – главния прокурор, може да доведе до последствия, които не са „целесъобразни“, според виждането на вносителя (т.е. съответни на целта, заложена от конституционния законодател за дейността на прокуратурата), Конституционният съд не приема като основание за даване на задължително тълкуване на Конституцията. По същество изложените от вносителя съображения, както и самата формулировка на тълкувателния въпрос в искането за необходимостта от даване на задължително тълкуване на чл. 126, ал. 2 във

връзка с чл. 127 от Основния закон се свеждат до дефиниране на приложимия метод на тълкуване (стеснително тълкуване), което обаче няма естество на аргумент за неяснота, обуславяща правен интерес като процесуална предпоставка за допускане на едно тълкувателно искане.

Конституционният съд е последователен в своята практика за упражняването на правомощието по чл. 149, ал. 1, т. 1 от Конституцията, че съществено условие за допустимост на тълкувателно искане е да се обоснове от вносителя правен интерес от тълкуването, като се изложат съображения за неяснота относно смисъла и съдържанието на конституционната разпоредба, което да обуславя противоречиво или нееднакво прилагане на същата (в този смисъл Определение от 30.04.1998 г. по к. д. №14/1998 г., Определение №9/1996 г. по к. д. №30/1996 г., Определение №4/2007 г. по к. д. №9/2007 г., Определение №1/2015 г. по к. д. №1/2015 г., Определение №8/2016 г. по к. д. №17/2016 г., Определение №8/2022 г. по к. д. №15/2022 г. и др.).

В обобщение Конституционният съд подчертава, че едно искане за задължително тълкуване има основание и може да бъде допуснато за разглеждане по същество само при определени условия – в искането да се изложат подробни съображения за необходимостта, която го поражда – освен неясноти относно смисъла и съдържанието на конституционната разпоредба, така и наличието на данни за противоречивото ѝ и нееднакво прилагане. Задължителното тълкуване е необходимо само тогава, когато зададеният тълкувателен въпрос се отнася до реално съществуващ и конкретно обоснован проблем, произхождащ от твърдяна неяснота на конституционна разпоредба и чрез решаването на който се постига конституционно значима цел (в този смисъл Определение №8/2016 г. по к. д. №17/2016 г.). В цитирано определение Конституционният съд приема, че

„при липсата на неяснота и непълнота в правната регламентация, липсата и на различно виждане и на правен спор между държавните институции, да се извърши абстрактно задължително тълкуване би било излизане вън от компетентността на Конституционния съд за провеждане на задължително тълкуване“.

Както беше посочено, в настоящото искане мотивите за тълкуването на чл. 126, ал. 2 в частта „надзор за законност“ във връзка с чл. 127 от Конституцията и в контекста на поставения тълкувателен въпрос не съдържат доводи за неяснота на визираните конституционни разпоредби. Конституционният съд обръща внимание, че в съобразителната част искането на Министерския съвет не просто не сочи различно и противоречиво тълкуване от държавни органи на обсъжданите тук конституционни разпоредби, а напротив – поддържа се, че те са еднозначно разбирани и прилагани както от законодателя, така и от прокуратурата, а именно в контекста на едно „разширително“ тълкуване на тези конституционни разпоредби.

Съдържащото се в искането твърдение, че така разбирани и прилагани, посочените разпоредби от Основния закон позволяват и са довели до нарушаване на Конституцията, и то от органи на прокуратурата (които според искането „изглежда надвишават основната функция“) и от законодателната власт чрез ЗСВ, само по себе си не обосновава необходимостта от задължително тълкуване. Изразените от вносителя „опасения относно прекомерното разширяване на сферите, в които прокуратурата има правомощия“ също така не са достатъчни да обосноват необходимост от задължително тълкуване (Определение №9/1996 г. по к. д. №30/1996 г., Определение №8/2016 г. по к. д. №17/2016 г.).

Ценностните оценки на вносителя (относно евентуални резултати и настъпили резултати с негативна конотация) на конституционните разпоредби, чието тълкуване се иска, каквито се съдържат и в твърдяното от вносителя, че практиката на прокуратурата „възбужда въпроси доколко осъществяването на надзора за законност от главния прокурор по чл. 126, ал. 2 чрез възлагане на извършване на проверки за спазване на законността във всички сфери на управление и на всички административни нива не води до отричане по същество на правомощия на други държавни органи“, нямат характер на довод за неяснота в текста. Липсва изведена ясна позиция от вносителя по така поставения тълкувателен въпрос. Използването на словесни конструкции като „изглежда надвишават“, „изглежда напълно неотносим“, „възбужда въпроси“ имат смисъл на изказване на предположения според Конституционния съд, което не е равностойно на становище в искането за излизане извън конституционно установените предели на надзора за законност. При това не е заявено разбирането на вносителя за „сфери на управление“ и „административни нива“, което е в несъответствие с подчертаването от него в искането (с негативна конотация) разширително тълкуване на визираните разпоредби от законодателя и от прокуратурата – главния прокурор.

Конституционният съд е последователен в своето виждане, че е „недопустимо чрез правомощието за тълкуване да се търси и постига заобикаляне на конституционно установени правомощия. Конституционният съд не може чрез тълкуване да дава конкретни указания за действие (или бездействие) на органи на публичната власт, вкл. на Народното събрание, още по-малко да ограничава неговата суверенна функция на единствен законодател на държавата. Гаранция дали правните актове на Народното събрание ще са съобразени с Конституцията, е самата Конституция – всички те подлежат на контрол за

конституционносъобразност пред Конституционния съд“ (Определение №4/2007 г. по к. д. №9/2007 г. и Решение №8/2005 г. по к. д. №7/2005 г.).

В допълнение към изложеното дотук Конституционният съд намира за необходимо да напомни, че конституционната конструкция „надзор за законност“ е предмет на тълкувателни решения №8/2005 г. по к. д. №7/2005 г. и №11/2020 г. по к. д. №15/2019 г., в които е даден еднозначен отговор относно основната задача на прокуратурата, за функциите, за способите и обхвата на прокурорския надзор по смисъла на чл. 126, ал. 2 и чл. 127 от Конституцията.

В тълкувателно решение №8/2005 г. по к. д. №7/2005 г. Съдът е посочил, че „специфичната основна функция на прокуратурата – да следи за спазването на законността“, се осъществява не произволно, а в строго определени от конституционния законодател граници, очертани чрез способите, които са формулирани в разпоредба на чл. 127 от Конституцията.

В тълкувателно решение №11/2020 г. по к. д. №15/2019 г., макар и по друг и различен тълкувателен въпрос, Конституционният съд изяснява, че „семантичното съдържание на понятието „надзор“ е надзираване, наглеждане, грижа за нещо, наблюдение над някого или нещо и то е взето предвид от конституционния законодател при определяне на правната характеристика на надзора за законност“. Конституционният съд приема в мотивите на тълкувателното решение, в светлината на поставения тълкувателен въпрос, че „систематичното тълкуване на чл. 126, ал. 2 във връзка с чл. 127 от Конституцията налага извода, че правомощията на главния прокурор по ал. 2 на чл. 126 са относими към осъществяването на основната задача на прокуратурата чрез способите по чл. 127 от Конституцията, т.е. само към онази дейност на прокурорите, чрез която се реализира пряко основната функция на прокуратурата като подсистема на съдебната власт“. В същото решение се очертават и границите на надзора за

законност по смисъла на чл. 126, ал. 2 и чл. 127 от Конституцията, като се посочва, че същият не може да накърнява конституционни принципи и права, като на преден план е изведен принципът за правовата държава, прогласен в чл. 4, ал. 1 от Конституцията.

В мотивите на решение №4/2017 г. по к. д. №16/2016 г. Конституционният съд посочва: „За разлика от Конституцията от 1971 година, която предвиждаше, че главният прокурор упражнява „надзор за точното и еднакво изпълнение на законите от министерствата и другите ведомства, местните държавни органи, стопанските и обществените организации, длъжностните лица и гражданите“, действащата Конституция не урежда т. нар. „общ надзор за законност“. Прокуратурата не упражнява общ надзор, а следи за спазването на законността чрез функциите, които изчерпателно са определени от Конституцията. Извън хипотезата на чл. 30, ал. 3 от Конституцията никакво установено със закон правомощие на прокуратурата няма да има конституционно основание, ако не попада в обхвата на чл. 127 от Основния закон, дори обективно да е насочено към защита на законността“. Това разбиране на Конституционния съд е в съответствие с волята на конституционния законодател, изразена по време на проведените дебати във Великото народно събрание (вж. Протокол от 8 май 1991 г. и Протокол от 24 юни 1991 г. от проведени заседания на Комисията по изработване на проект за Конституция на България, както и Протокол от 24.06.1991 г. от пленарно заседание, второ четене на законопроект за Конституция).

В мотивите на решение №7/2004 г. по к. д. №6/2004 г. е направено обобщение, че основната конституционна рамка на прокурорската дейност е ясно очертана в чл. 127 от Конституцията и е в съответствие с основната конституционно закрепена задача на прокуратурата да следи за спазването

на законността, вкл. да отстоява активно интересите на държавата и обществото.

Независимо от това, че тълкувателните въпроси са различни по цитираните по-горе тълкувателни дела, изводите, до които достига Конституционният съд, не се различават съществено относно тълкуването на чл. 126, ал. 2 във връзка с чл. 127 от Конституцията.

По изложените съображения Конституционният съд приема, че по отношение на тази част от искането за даване на задължително тълкуване на чл. 126, ал. 2 в частта „надзор за законност“ във връзка с чл. 127 от Конституцията на Република България, при така поставения тълкувателен въпрос: „Систематичното тълкуване на чл. 126, ал. 2 във връзка с чл. 127 от Конституцията на Република България допуска ли главният прокурор, осъществявайки надзор за законност върху дейността на прокурорите, да им възлага извършването на проверки за спазване на законността във всички сфери на управление и на всички административни нива?“, не са налице изискванията за допускане на разглеждането му по същество.

Следва да се отбележи, че настоящото искане, макар и формулирано в две посочени по-горе части – като искане за упражняване на две отделни правомощия на Конституционния съд – по чл. 149, ал. 1, т. 1 и 2 от Основния закон, в действителност съдържа в мотивите си изброени факти и изложени съображения, които Конституционният съд намира да са в съответствие с установените изисквания и предпоставки, обосноваващи единствено осъществяване на преценка за съответствие с Конституцията на оспорената разпоредба на чл. 145, ал. 1, т. 3 и 6 в посочените им части от ЗСВ.

По тази втора част от искането Конституционният съд не се е произнасял с решение или с определение за недопустимост по предходно сезиране със същия предмет, поради което не е налице отрицателната

процесуална предпоставка по чл. 21, ал. 6 ЗКС, като то съдържа изискуемите от чл. 17, ал. 1 и 2 от ЗКС и чл. 18, ал. 1 и 2 от Правилника за организацията на дейността на Конституционния съд (ПОДКС) форма и реквизити.

Въз основа на изложеното Конституционният съд намира, че искането за даване на задължително тълкуване на чл. 126, ал. 2 във връзка с чл. 127 от Конституцията следва да бъде отклонено, а искането за установяване на противоконституционност на чл. 145, ал. 1, т. 3 в частта относно думите „и действия“ и „и ревизии“, и т. 6 в частта относно думите „или друго закононарушение“ от Закона за съдебната власт да бъде допуснато за разглеждане по същество.

С оглед предмета на конституционното производство Съдът приема, че като заинтересовани институции на основание чл. 20а, ал. 1 ПОДКС следва да конституира: Народното събрание, президента на Република България, министъра на правосъдието, Висшия съдебен съвет, Върховния касационен съд, Върховния административен съд, главния прокурор и Висшия адвокатски съвет.

Съдът намира, че като заинтересовани неправителствени, съсловни, синдикални и други организации на основание чл. 20а, ал. 2 ПОДКС следва да покани да предложат становища по предмета на делото: Съюза на юристите в България, Съюза на съдиите в България, Асоциацията на българските административни съдии, Българската съдийска асоциация, Асоциацията на прокурорите в България, Камарата на следователите в България, сдружение „Асоциация „ФОРУМ“, фондация „Български адвокати за правата на човека“ и Българската асоциация за европейско право.

На основание чл. 20а, ал. 3 ПОДКС следва да бъдат поканени да дадат писмено правно мнение по предмета на делото следните изтъкнати специалисти от науката и практиката: проф. д. ю. н. Борис Велчев, проф. д. ю. н. Васил Мръчков, проф. д. ю. н. Георги Митов, проф. д. ю. н. Лазар Груев, проф. д. ю. н. Маргарита Чинова, проф. д-р Веселин Вучков, проф. д-р Ганета Минкова, проф. д-р Гергана Маринова, проф. д-р Даниел Вълчев, проф. д-р Дарина Зиновиева, проф. д-р Екатерина Михайлова, проф. д-р Емилия Панайотова, проф. д-р Момяна Гунева, проф. д-р Пенчо Пенев, проф. д-р Пламен Киров, проф. д-р Пламен Панайотов, проф. д-р Снежана Начева, доц. д-р Деяна Марчева, доц. д-р Екатерина Салкова, доц. д-р Мартин Белов, доц. д-р Наталия Киселова, доц. д-р Николета Кузманова, доц. д-р Ралица Илкова, доц. д-р Светла Янкулова, доц. д-р Симеон Гройсман, д-р Ивайло Цонков, д-р Иванка Иванова и Андрей Янкулов.

По изложените съображения и на основание чл. 149, ал. 1, т. 1 и 2 от Конституцията Конституционният съд

О П Р Е Д Е Л И :

Отклонява искането на Министерския съвет за задължително тълкуване на чл. 126, ал. 2 в частта „надзор за законност“ във връзка с чл. 127 от Конституцията на Република България.

Прекратява конституционното производство в тази му част.

Допуска за разглеждане по същество искането на Министерския съвет за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 145, ал. 1, т. 3 в частта относно думите „и действия“ и „и ревизии“, и т. 6 в частта относно думите „или друго закононарушение“ от Закона за съдебната власт (обн. ДВ, бр. 64 от 07.08.2007 г., посл. изм. и доп., бр. 62 от 05.08.2022 г.).

Конституира като заинтересовани институции по делото: Народното събрание, президента на Република България, министъра на правосъдието, Висшия съдебен съвет, Върховния касационен съд, Върховния административен съд, главния прокурор, Висшия адвокатски съвет, на които да се изпратят преписи от искането и от определението, като им се дава 30-дневен срок да представят писмени становища по предмета на делото.

Отправя покана да предложат становище по делото до: Съюза на юристите в България, Съюза на съдиите в България, Асоциацията на българските административни съдии, Българската съдийска асоциация, Асоциацията на прокурорите в България, Камарата на следователите в България, сдружение „Асоциация „ФОРУМ“, фондация „Български адвокати за правата на човека“ и Българската асоциация за европейско право, на които да се изпратят преписи от искането и от определението, като им се дава възможност в 30-дневен срок да представят писмени становища по предмета на делото.

Отправя покана да дадат писмено правно мнение до: проф. д. ю. н. Борис Велчев, проф. д. ю. н. Васил Мръчков, проф. д. ю. н. Георги Митов, проф. д. ю. н. Лазар Груев, проф. д. ю. н. Маргарита Чинова, проф. д-р Веселин Вучков, проф. д-р Ганета Минкова, проф. д-р Гергана Маринова, проф. д-р Даниел Вълчев, проф. д-р Дарина Зиновиева, проф. д-р Екатерина Михайлова, проф. д-р Емилия Панайотова, проф. д-р Момяна Гунева, проф. д-р Пенчо Пенев, проф. д-р Пламен Киров, проф. д-р Пламен Панайотов, проф. д-р Снежана Начева, доц. д-р Деяна Марчева, доц. д-р Екатерина Салкова, доц. д-р Мартин Белов, доц. д-р Наталия Киселова, доц. д-р Николета Кузманова, доц. д-р Ралица Илкова, доц. д-р Светла Янкулова, доц. д-р Симеон Гройсман, д-р Ивайло Цонков, д-р Иванка Иванова и Андрей Янкулов, на които да се изпратят преписи от искането и от

определението, като им се дава 30-дневен срок да дадат писмено правно мнение по предмета на делото.

Препис от определението да се изпрати на вносителя на искането, който в 30-дневен срок от получаването може да представи допълнителни съображения.

Председател:

Павлина Панова